

Broek en trui,
Misericordia

Jas, Christopher
Raeburn

Jas, Production
Artisanale

Met ontwerper
Christopher Raeburn.

DIPLOMATISCH SHOPPEN MET JEAN-JACQUES DE GUCHT

De jonge De Gucht arriveert op de afspraak zoals we hem kennen. Marine blazer, wit hemd, jeans. Enkel zijn haardos — halflang, ongekamd, blond waar de zomer nog in hangt — verraad dat hij nog zevenentwintig moet worden. Dat hij als politicus enkel pakken draagt, bestrijdt hij met klem. Hoe komen we erbij? Maar zijn look is klassiek, zo veel is zeker. 'Met zijn modellenlooks kan Jean-Jacques alles dragen wat hij wil. Het probleem met dit soort mensen is dat ze altijd hetzelfde aantrekken, uit luiheid of uit gewoonte,' zegt de stiliste. Tijd voor wat experiment dus.

Plaats van afspraak is Haleluja, de nieuwste winkel van Sonja Noël, die met haar boetiek Stijl de Brusselse Dansaertstraat op de kaart zette. Met Haleluja vervult ze een oude droom: een verzamelplaats vol ecologi-

sche mode. Met de nadruk op mode. 'Geen spullen van Oxfam, geen geëngageerde T-shirts, maar *high fashion*,' legt ze uit. 'Vier jaar ben ik daarvoor op zoek geweest naar ontwerpers hier en daar, die vaak met kleine capsulecollecties met dit thema bezig zijn.' Alles in Haleluja bestaat bijgevolg ofwel uit natuurlijke materialen, die niet op een vervuilende manier behandeld zijn, ofwel uit recuperatiematerialen.

De plek intrigeert De Gucht. Bewonderend betast hij de tafel uit verwrongen hout die dienstdoet als toonbank. Uit de rekken met vooral sobere kleuren plukt hij die ene fluoroze mini-jurk van de Schotse slow-fashionontwerpster Henrietta Ludgate. 'Niet meteen wat ik met ecologie associeer,' mompelt hij. 'Dat is net de bedoeling,' klinkt het meteen bij Noël. 'Dit is mode.'

EEN ROCKGOD KOMT TEVOORSCHIJN

Op naar de mannenafdeling, waar De Gucht de stukken in zich opneemt. 'Ze gaan me hier rare dingen aandoen,' ontsnapt hem verontrust. Geen hemdjes, valt hem ook op. 'T-shirts draag ik nauwelijks, hemden en polo's zitten luchtiger,' legt hij uit. Wanneer hij bij enkele pluizige stukken belandt, trekt hij zijn hand verschromp terug. 'Dit is de vrouwencollectie, veronderstel ik?' Toch niet, zo blijkt.

Stiliste Linda houdt hem een zwarte pantalon van Barbara i Gongini voor. De jonge De Gucht onthoudt zich van alle commentaar. Jean-Jacques blijkt, in deze omgeving althans, een man van weinig woorden. Mogelijk ligt het aan het gezelschap van stilistes,

Wat gebeurt er als we het Vlaams parlamentslid Jean-Jacques De Gucht uit zijn Wetstraatuniform halen en in ecologisch verantwoorde mode stoppen? **EEN ANDER MENS STAAT OP. AL IS HIJ ZELF NIET HONDERD PROCENT OVERTUIGD.**
Door Anja Otte, foto's Marleen Daniëls, styling Linda Van Waesberge

fashionista's en andere aangewaaide die de nieuwe boetiek komen monstere. 'Ik heb me nog nooit door zo veel vrouwen tegelijk bekeken gevoeld,' zegt hij. En daar houdt hij het grotendeels bij. Hoogstens krullen zijn mondhoeken zich tot een laatdunkende blik als iets hem niet bevalt.

Gelukkig stuurt de stiliste hem met iets heel anders de kleedkamer in: een smalle, casual blauwe broek en een even nauwsluitend truitje, beide van Misericordia. Het resultaat is verbluffend. De jonge De Gucht komt niet gewoon met een nieuwe look naar buiten, hij lijkt warempel een heel ander persoon. Voor de spiegel staat niet langer die keurige jongeling van goede komaf, maar niet meer of minder dan een jonge rockgod. Durven we het te zeggen? Welja, de incarnatie van

Kurt Cobain, even blond als De Gucht en eeuwig zeventwintig.

Als Jean-Jacques De Gucht vervolgens zijn eigen schoen aantrekt — *blue suede shoes*, zowaar — oogst hij bewonderende gilletsjes. Hij kan zo een modeblad in, maar details zoals de stiksels op de broekzakken storen hem. Ze hebben iets ouderwets alternatiefs, moeten we toegeven. Maar de totaallook mag er zijn, niet? Het antwoord blijft uit, maar de mondhoeken blijven stevig op hun plaats. Ergens zitten we juist dus.

NAAR DE OORLOG

De ruime blouson van Christopher Raeburn die er overheen komt, doet het rock-'n-rollgehalte nog verder toenemen, maar De Gucht heeft bedenkingen. 'Is

dit niet veel te wijd?' Nee, zo hoort het. En hop, daar krullen de mondhoeken weer. Andere jassen dan maar. Een omkeerbaar jasje — kaki aan de ene kant, blauw aan de andere — kan op weinig instemming rekenen. 'Dit doet me denken aan skipakken van vroeger, die je vooraf moest inspuiten tegen het vocht.' Gevolgd door een zoveelste bedenkelijke blik.

Een zware halflange jas daarentegen is een echte topper. Hier kun je mee naar de oorlog. Letterlijk, zo blijkt, want de jas bestaat uit gerecupereerde soldatenjassen van het Britse leger uit de jaren veertig, gecombineerd met stukken leer van Italiaans motorjassen uit de fifties. 'Lelijke jassen trouwens, maar wel mooi leer,' zegt ontwerper Raeburn, die aanwezig blijkt in Haleluja. Pas wanneer hij zijn creatie om de schouders van →

Vest, *Production Artisanale*
Broek, *Nu*

Jas, *Eloise Grey*
Rugzak, *Eric Beauduin*

VOOR DE SPIEGEL STAAT NIET LANGER DIE KEURIGE JONGELING VAN GOEDE KOMAF, MAAR NIET MEER OF MINDER DAN EEN JONGE ROCKGOD

De Gucht ziet, maakt de schuchtere jongeman, die tot dan wat spichtig tussen de rekken heeft geslopen, zich bekend. Vol passie spreekt hij over de stocks die hij terugvond en nu hergebruikt in eigentijdse ontwerpen. 'Van deze jas bestaan maar vijftig genummerde exemplaren. Kijk maar, binnenin staat het nummer. Nummer 1, in dit geval.' Kan het passender voor een De Gucht?

GEEN SACOCHE!

Hierna kan het alleen maar bergaf gaan, al valt de volgende jas alweer mee. Het is een vrij klassiek exemplaar dat naar een caban neigt en een mooie ruglijn heeft. Een wijde jeans van Nu staat De Gucht — wat niet? — maar alles aan zijn houding verradt dat hij er zich

niet lekker in voelt. De stof is te stijf — 'deze broek kan ik rechtopzetten' — en glanst wat bovendien. Het doet het parlamentslid denken aan iets veel goedkopers. Een mouwloos hesje van Production Artisanale geeft De Gucht dan weer wat artistieke flair. De rockgod verandert voor onze ogen in een Parijse bohemien, al weze het tegen zijn zin. Die mondhoeven, alweer.

Als de stiliste vervolgens komt aanzetten met een diagonale schoudertas, gaat De Gucht helemaal huiveren. In geen geval wil hij op de foto met wat verdacht veel weg heeft van een *sacoché*! Het alternatief spot hij zelf: een stoere rugzak in bruin leer van Eric Beauduin. Beauduin, die ook De Guchts partijgenote Annemie Turtelboom onder zijn fans telt, maakt tassen op basis van oude leren jassen. Elk exemplaar is bijgevolg een

uniek stuk, waarbij de herinnering aan het vorige leven doorschemert in de details. Ook bij deze rugzak zit pal in het midden een voormalige jaszak.

Tot slot hijsen we Jean-Jacques De Gucht nog in enkele stukken van Production Artisanale met een duidelijk jonge uitstraling. Zo bijzonder vindt hij de joggingjassetjes met militaire bedrukking echter niet. 'Is dit om te gaan lopen?' vraagt hij schamper. 'Echt nieuw is dit niet.'

Wat onthoudt de jonge liberaal dan wel van deze shoppingervaring? De Christopher Raeburn, hoe kan het anders. 'De jas uit oude stof was echt cool. Hij was wel niet van de goedkoopste', zegt hij. Goede smaak, die De Guchts.